

OKRACZYĆ (1) *vb pf*

o *prawdopodobnie jasne* (tak w o-); a *jasne*.

inf okraczyć. ◇ [*fut 3 sg* okraczy. ◇ *praet 3 sg m* okraczył.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Siąść okrakiem obejmując coś rozstawionymi nogami:

[*okraczyć co: gdy wyżey [wspinać się na drzewo] niemogł/ [...] okraczył gąłąż/ á ręką drugą gąłąż ocząpiwłzy/ dobył łzpady HistFort D2.*]

Przen: Objąć coś swoimi krawędziami: około rány pośiekác coby báńká okraczyć mogła/ á thym więcéy iádu wyciągnie. SienLek 151.

[*okraczyć co: Okraczy nożki [ptaka] drążek rozłupiony/ Ták nárządzony. BielawMysł F.*]

Formacje współrdzenne cf KROCZYĆ.

LWil (i KŁ)